

אלן גינזברג²⁹

היד נעה לקראת אמצע הבשר

מאנגלית: עיליי אשדות

שיר

מִשָּׂא הָעוֹלָם
הוא אֶהְבָּה.
כָּפוֹף לְעַל
הַבְּדִידוֹת,
כָּפוֹף לְעַל
חֶסֶר הַסִּפּוּק –

הַמִּשָּׂא,
הַמִּשָּׂא הַנִּשָּׂא עַל גִּבּוֹנוֹ
הוא אֶהְבָּה.

וּמִי יִכְחִישָׁה?
בְּחִלּוּמוֹת
הִיא פּוֹגֶשֶׁת
בְּגוֹף,
בְּדַעַת
מִהֲנִדָּסֶת
נִס,
בְּדַמְיוֹן
מְתִיֶּסֶת
עַד הַלְדָּתָהּ
בְּאָדָם –

29 אלן גינזברג (1926-1997) – הומו, יהודי, בודהיסט. גדול משוררי דור הביט האמריקאי.

מִבִּיטָה מִבַּעַד לֵלֶב
מְשַׁלְּהֶבֶת בְּזוֹכוֹת –
שֶׁהָרִי מִשָּׂא הַחַיִּים
הוּא אֶהְבָּה.

אָךְ אָנוּ נוֹשְׂאִים אֶת הַמִּשָּׂא
בְּתַשִּׁישׁוֹת,
וְעַל כֵּן עָלִינוּ לְנוֹחַ
בְּחִיק הָאֶהְבָּה
סוֹף כָּל סוֹף,
לְנוֹחַ בְּחִיק הָאֶהְבָּה.

אֵין מְנוּחָה
נְטוּלַת אֶהְבָּה,
אֵין שְׁנָה
נְטוּלַת חִלּוּמוֹת
שֶׁל אֶהְבָּה –
הֵן טְרוּפָה, הֵן קִלָּה,
אֶפּוֹפֶת מְלָאכִים וּמְכוֹנוֹת,
מִשָּׂאֵלֵתָנוּ הַסּוֹפִית
הִיא אֶהְבָּה –
לֹא מְסַגֶּלֶת לְהַתִּיֶסֶר,
לְהַתְכַחֵשׁ,
לֹא נִתְּנָת לַעֲצִירָה
אִם נִכְחִישָׁה:

הַמִּשָּׂא כָּבֵד מְדִי

עָלִינוּ לָתֵת
לֹא תִמּוּרָה
כְּפִי שֶׁהַמַּחֲשָׁבָה
נִתְּנָת
בְּבִדּוֹת
בְּכָל תַּפְאֶרֶת תּוֹעֲפוֹתֶיהָ.

הַגּוֹפִּים הַחַמִּים
 נוֹהִים זֶה לָזֶה
 בְּעֶלְטָה,
 הַיָּד נֶעָה
 לְקִרְאָת אֶמְצֵעַ
 הַבָּשָׂר,
 הָעוֹר רוֹעֵד
 בְּאֶשֶׁר וְעֶשֶׂר
 וְהַנִּשְׁמָה בָּאָה כְּדֶרֶךָ,
 עוֹלֹת לְנֶגֶד עֵינֵינוּ –

כֵּן, כֵּן,
 זֶה מָה
 שְׂרָצִיתִי,
 תְּמִיד רָצִיתִי,
 תְּמִיד רָצִיתִי,
 לְשׁוֹב
 אֶל הַגּוֹף

שָׁבוּ נוֹלָדָתִי.

הסוף

הנה אני, אותו עבד־קן עין־דג שִׁבְּרָא אֶת הַיָּם, התולעת מאכלת באֲזִנִּי, הנחש תר את העץ,

אני יושב בדעת האלון ונחבא בורד, יודע את היקיצות, איני אלא מותי,
בואו גופים, בואו נבואות, בואו מבשרי רעות, בואו חזיונות ורפאים,
אני פעור לכל, אני אמות מסרטן, אני נטמן־עד בארון הקבורה, אני עוצם את עיני,
אני נעלם,

אני נופל על אודותי בלכן החרף, אני מסתובב בגלגל ענק בנתיבות הגשם, אני צופה
בעויות המזדינים,

בחרקת בלמים, בגערת הבאסו קונטינואו של האריניות, בדעיכת הזכרון, בגברים
מחקים כלבים,

אני מתענג בקרבי אשה, ולד המותח את חזו וירכיו לכדי מין, הזין הנפתץ פנימה
שופך זרע בשפתי יין, הבהמות רוקדות בסיאם, מפזמות אופרה במוסקבה,
ברדת השחר אהובי יושבים על מפתני דלתות, אני נכנס לניו יורק, אני מנגן את הג'ז
שלי על צ'מבלו משיקגו,

את האהבה שהרתה אותי אני נושא בחזרה אל המקור בלי לאבד דבר, אני מרחף על
פני המקיא

המשתלהב באלמותיותי, אותה אינסופיות שאני מרטש וקובר,
בוא משורר סתם בלע מלתי, טעם את פי באזניה.

פרגמנט יומן, אביב 58

הי אתה – אני

לא רואה עינים

לא שומע אזניה

לא טועם לשונה

לא מריח נחיריה

אתה בודאי מִיִּשְׁהוּ אחר –

לא אני.